

ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΚΑΙ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ (Μάιος 2006)

Συγγραφέας: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΙΧΛΙΑΣ

Όσοι συμπολίτες μας έχουν την προνοητικότητα να επιδίδονται στο υψηλών αποδόσεων σπορ της παρανομίας, ιδιαιτέρως δε οι μετέχοντες στον χρυσοφόρο κύκλο εμπρησμός-καταπάτηση δασών-real estate «φιλέτων», σύντομα θα αποκτήσουν, εκτός της κοινωνικής καταξίωσης, που απολαμβάνουν ως πετυχημένοι, και συνταγματική κατοχύρωση! Θα πρόκειται για μια μοναδική στην ιστορία της Ευρώπης πανηγυρική δικαίωση παρανόμων και η Ελλάδα θα κατέχει ένα ακόμη θλιβερό ρεκόρ.

Πότε θα συμβεί αυτό; Εφόσον γίνει αποδεκτή η εισήγηση της κυβέρνησης για την αναθεώρηση του άρθρου 24 περί προστασίας των δασών στην επικείμενη αναθεώρηση του Συντάγματος. Τι προβλέπει; Με λίγα και απλά λόγια, για να μη χανόμαστε σε νομικίστικες αερολογίες, η κυβέρνηση εισηγείται όσα δάση κάηκαν πριν από το 1975 να πάψουν να είναι δάση εφόσον συντρέχει λόγος! Οι πριν από το 1975 εμπρηστές, καταπατητές, παρανόμως κτίζοντας βίλες, βιλίτσες ή καμαρούλες μια σταλιά επιτέλους δικαιώνονται.

Μαζί με την πρωτοφανή αυτή εισήγηση, το κυβερνών κόμμα δίνει βεβαίως συνταγματικό όρκο ότι τα μετά το 1975 καταπατηθέντα ή καμένα δάση θα παραμείνουν δάση, και οι παραβάτες θα τιμωρούνται αυστηρά με νόμους που θα εκδοθούν σχετικώς στη μετά το νέο Σύνταγμα εποχή. Όσοι πρόλαβαν να κάψουν έκαψαν, θα ομολογεί δηλαδή ο καταστατικός χάρτης της χώρας, βυθίζοντας σε θλίψη και βαθύ καημό τους μετά το 1975 εμπρηστές. Αλλά γι' αυτούς είμαι σίγουρος ότι θα μεριμνήσει μια άλλη αναθεώρηση ύστερα από 20 ή 30 χρόνια, η οποία θα ορίζει ότι δεν θεωρεί δάση όσα κάηκαν πριν από το 2000... Θα είναι τότε που θα έχουμε εγκαταλείψει τις αβίωτες πόλεις μας και θα έχουμε σκαρφαλώσει στα καμένα βουνά, απολαμβάνοντας, ως γνήσια τέκνα του τώρα, την απρόσκοπτη θέα προς την ευλογημένη θάλασσα που αγκαλιάζει την πατρίδα. Αποστρέφοντας, βεβαίως, το βλέμμα από τα δάση του τσιμέντου που έχουμε αφήσει στα πεδινά ...

Δεν μου κάνει εντύπωση η πρόταση της κυβέρνησης για την αναθεώρηση του άρθρου 24, η οποία άλλωστε υλοποιεί τις απόψεις της προηγούμενης. Κυβέρνηση και

αντιπολίτευση, τα δύο μεγάλα κόμματα, που εκπροσωπούν περίπου το 85% των Ελλήνων, πορεύονται στη χωροταξία και στο περιβάλλον συρόμενα πίσω από «ανάγκες» της στιγμής. Συνεταιρισμοί, λόμπι επιχειρηματιών, μεγαλοϊδιοκτήτες και μικροϊδιοκτήτες, χρηματοδότες και ψηφοφόροι, όλοι εμείς δηλαδή χωροτακτούμε το χάος και παράγουμε αθλιότητα και ορφανό μέλλον... Δημιουργούμε κάθε μέρα, νομίμως και παρανόμως, ασφυκτικότερες πόλεις και καταβροχθίζουμε το περιαστικό περιβάλλον. Αποτελώντας τη θλιβερή εξαίρεση του ευρωπαϊκού πολιτισμού, τον οποίο επικαλούνται κάθε τόσο οι κακόμοιροι οι πολιτικοί μας.

Πριν από χρόνια, δεν θυμάμαι σε ποια πυρκαγιά της Πεντέλης, φιλοκουβέντιαζα τη φρίκη με τον ταξιτζή που με μετέφερε στη δουλειά μου. Οι υαλοκαθαριστήρες δούλευαν για να διώχνουν τις στάχτες. «Δεν τα καίνε για τώρα», μου λέει κάποια στιγμή. «Οι εμπρηστές δουλεύουν για είκοσι, τριάντα χρόνια μετά. Καίνε για τα παιδιά τους...». Ή, μήπως καίνε τα παιδιά τους ` και τα δικά μας...

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» το Σάββατο 27 Μαΐου 2006, σ. 13.